

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

BOTOS FERENC

TÜNDÉRSZÉP

gyöngyházfényű
téli alkonyat
város végi utcák
romló házsorok
törődött, öreg arcok
imbolygása: és mégis
tündérszép
ez az alkonyat

2019/1 131. szám

Kis **LART** az **INTERNETEN!** www.kislant.hu

Botos Ferenc

PUCHBERG

a kolomp néha éjszaka is szól
óriás katedrális hajnali tündöklése
a hegyek ölelte völgy, a város
szénaillatú alpesi réteken
nagy mise zeng itt mindörökké
kisvasút fúzi mágikus fonálra
a Hóheggyel a réteket, a várost
almaillatú kertekbe lopózik
néhány borszeszlángú őszi kikerics
köröskörül fenyves, lombok alól érzed
az ősi zöld vér hűvös lüktetését

Radmila Markovic

TEKINTS A SZÍVEDBE

Ne kérdezd,
ne kutasd,
miért sír a lélek.

Öröm vagy
boldogtalanság
sós könnyeket érlel.

Miért nevet?
Miért haragszik?
Ő is szeretetre éhes?

Talán magányát leplezi,
eltitkolja,
őrzi féltve?

Ezért fordít hátat,
máskor rajongva
feléd röppen?

Miért hív
kedvesen,
majd elküld
messzire.

Érheti sérelem,
lángoló,
kihűlt szerelem?

Mindez
a sok miért
köti gúzsba
a lelket?

Ne kérdezz,
ne kutass,
feladataid
oldd meg!

A NINCS ARAT

A képzelet is némán tátog,
szeme helyén szemüreg,
sötétséget ha kilövell, abban
rejlík könny áztatta sós pataknak
csobogása,
ifjú lelkek útra kelnek,
fájó szívvel búcsút vesznek.
Hiába kukorékol a kiskakas,
üresen kong az utca, nincs
zsivaj.
Mit ér az otthon, ha nem
marasztalhat,
bámulni a semmit, amikor
köröttünk a nincs arat.

Radnai István

MÁR MEGINT NEM CSINÁLTÁL SEMMIT

szabadon úszni az adósságban
ma megengedhetem magamnak
kutyám macskám nincs a gyerekek felnőttek
háziállatom a vers a novella visz sétálni

csak egy árva egerre gyűjtöttem életemben
egyszer agyonnyomnak a könyvek
adós vagyok mindenkinek ha a hála is adósság
kártyámat akár lukaszthatnák néha

egy zacskó aprópénzzel szaladgálok
a forint nem lebegő valuta zsebemet húzná
búvárkodom és bulvárkodom időnként
a hetenként érkező könyvek folyóiratok

agyonnyomnak egyszer kikapok mint rosszgyerek
amikor megjön az asszony a gép nem árul be

FÉLPROFIL

égi lámpás hűséges-hűtlen társam
aki hol alámerülsz hol előnt a felhőtenger
csak ne látnál lámpavilágnál
amikor beesett arcomon a ráncok

mint őszi barázdák sokasodnak
hiszen talaj vagyok én is versmagoknak
várom idejét élet-aszálynak
ne legyetek múmiák új gyermekeim

ha nem fogynál mint én s dagadnál
mint gépem vincseszterén a haszontalanságok
a világot s az úrt bejárva visszatérnél

ha nem volna éji felhő rád ablakot ki nyitna
míg alattam személyes kis világom
megnyílik sorsomat el nem kerülve

KÉK ZÖLD FEKETE ÁRNYÉK ÉS FELHŐROJTOK

Feszített tükrű tavon csónakázunk. A nádas és a tőzegláp a múlt. A nádtors gyermekkorunk, a láp évezredek. Ahogy a történelem lerakódott. A tőzegáfonya az a fanyar vetület, amelyben a századok előttünk megjelennek. Gyümölcse, amit megidézünk.

Az öngyulladás az idő magjának csírázása. Hanyagul eltöröl egész fejezeteket a meg nem írott könyvből. Lovagok nehéz páncélja, a felszínre nyújtott csontkéz, éppen annyi, mint a meg nem születettek. A háborúk rendet vágnak vagy elnyelnek generációkat. Az biztos, hogy a mi őseinket nem.

Előttünk a víz a jövő, evezőnk felmarja, kínos, kínokkal telt. Felhabzik mögöttünk és lassan kisimul, ahogy az apró hullámok villái partot érnek.

A parton túl a látóhatár hegyei. Szél, mely felkap fölénk vagy elháríthatatlan akadályok. Lábainál, a hegyünk, lezárja a lehetőségeket, véget érhet az életünk, ha szárnyatlan nem vigyázunk.

Minden attól függ mekkora víztükör előttünk, van-e ellenszél. Ha jól bemártjuk evezőnket, többet tudunk – de csak visszafelé nézhetünk. Néha betérünk a nádas templomába ifjúságunkért. Totyogva tétován vagy egyenes pal-lón szökellve.

A buzogányokat ingatva fejét rázza - ezt vagy azt nem jól csináltad s kijavíthatatlan.

Kacsák rebbenek fel, akikkel találkoztunk. Már nincs idő tollaikat megcsodálni. Akkor kellett volna, amikor a lábunk előtt ringatóztak.

A láp puha párna, amíg rajta lépkedünk és elnyelhet. Mi fennmaradtunk. Szüleink, őseink óvatosan vagy határozottan. A történelmen lépkednek és átjutot-tak velünk a vízre.

A kérges emlékezet olykor megvádol. A gondolat ereken száguld, sejtek kapcsolódása, mint a születésünk.

Karunk elfárad, a halakat nem szaporítja senki, kenyérünk morzsa. Amit visz-szagyűjtöttek az élet tanítványai. Átutazók vagyunk és tudásunk semmivé válhat.

Ne engedjük süllyedni csónakunkat.

*

Radnai István

ULRICA SORSA - A KRISTÁLYGÖMB HAZUDIK NÉHA

A furgon zötyögött, amikor a falusi utcába befordult. Városi rang ide vagy oda a környezet falusi.

A hármasként ülésen, szorosan, három ember, majdnem három generáció. Középen egy asszony.

Talán az tette beszédessé, hogy a szülei házához mentünk.

Valahogy elszóltam magam, önkéntelenül, mert szokásom a pályámról beszélni.

- És mekkorák a polcok, milyen magasak? - kérdeztem, félve attól, hogy a panelba be sem férnek.

Megnyugtató.

- Száznolcvan magasak, egyik százhusz, a másik nyolcvan széles.

- Tudja, rengeteg a könyvem, a könyvszekrényekbe már nem férnek. Költőtársaimtól szinte az egész kortárs irodalmat megkaptam cserébe új köteteimért.

- Milyen témák? - kérdezett vissza.

- Változatos, hiszen a verseket nem lehet így osztályozni. Csak a hangulat...

- Akkor milyen forma, milyen stílus?

- Szeretem a rímeiket, de írok szabadverset is. Mostanában sok prózát.

Élénk érdeklődése meglepett.

- Én operaénekes vagyok, két nap múlva koncertem lesz a rádióban. Szereti a modern zenét?

- Attól függ - jelentettem ki nem túl

diplomatikusan.

- Szereti egyáltalán a komolyzenét?

- Nagyon is! - javítottam a helyzeten.

- Magam is operaénekesnek készültem, rövid ideig tanultam.

- Ne mondja! Fel is lépett?

- Igen, egyetlen egyszer, beugrás volt. A vidéki templomban a passió egyik szereplője berekedt...

- Nekem sincs sok fellépési lehetőségem, ez egy ilyen világ. Kórusban énekelek és tanítok. Ebben az értelemben hivatásos énekesnek számítok, állásom van.

- Magam is úgy vélem, szerencsés vagyok, hogy nem erre a pályára kerültem. Volt egy pajzsmirigy-műtétem. Beszélni tudtam, de énekelni csak évek múlva. Tenor kettő helyett, majdnem basszbaritonként és szűk hangterjedéssel.

- Valóban szerencsés, mihez fogott volna...

- A nyolcszáz méteres síkfutás világrekordját sem döntöttem meg, habár a szívem kamaszkoromra teljesen rendbe jött. Napi tíz kilométereket futottam.

- Versenyzett is? - kérdezte az énekesnő, miközben a kapura mutatott.

- Várjanak, kinyitom a nagykaput!

Ezzel, azt hittem lezárult a beszélgetésünk.

Közben kihordtuk a könyvespolcokat a fiammal.

- Még van kettő, elviszik azokat is?

- Jó, szívesen!

Ő visszatért a témára, miközben

szusszantunk egyet. A polcokat az elárvult ház emeletéről egy szűk lépcsőn hordtuk le. A fordulóban majdnem elakadtunk, de sikerült a polcokat átbil-lenteni.

- Itt semmi sincs a házban, csak poharak, de kávé-t hoztam magammal - invitált bennünket. És forró vizet öntött a kissé csorba csészékbe.

- Ennyi maradt a háztartásból mentegőzött. A szüleim a nyugdíj után költöztek ki ide, nyugalomra vágytak - megkapták! - tette hozzá keserűen.

Odakint hűvös volt, mi mégis izzadtunk. Hogy ezek a forgácslap polcok milyen nehezek! - gondoltam. De egy hölgy előtt nem leplezhetem le, hogy egy hetvenes már erejét veszítette.

Egyébként is Toldi bírta a vasát, sőt, még fiatalhoz illő gyorsasággal is vívott.

- Szakítottam a barátommal - szólt meg kisvártatva.

Mi keserűen, cukor nélkül kértük a kávé-t. Tej úgy sem lett volna, de kávé-tejszín-t adott a kávé mellé.

- Ha ismernék valakit, aki hozzám való és nem nő-s! - sóhajtott az asszony.

Ez a megjegyzés mindent elárult. Eddig csak a szakma, a színházi-énekesi világ pletykáira gondoltam, a szakmai irigységre.

Tehát biztosan nők emberek kerülgetik. Talán gyereke sincs.

- A fiam már felnőtt, nem lakik otthon.

Nem gondoltam volna, hogy magányos, de miért mondta el, biztosan friss a szakítás.

Még nem látszott nagymamának,

nem is az unokákról beszélt. Minden szavából a magányosság sugárzott felém. A fiam az autóban matatott.

- Az én gyerekeim is felnőttek, lassan az unokáim is - válaszoltam. Majd gyorsan hozzátettem, hogy életem néhány éve fordulatot vett.

- A páromnak nincs még unokája, így aztán programról programra járunk, irodalmi estek, opera, kiállítások. A nyomtérkedvéért hozzátettem, hogy operabérletünk van. Éppen azért nem tudunk elmenni élőben meghallgatni újdonsült ismerő-sömet. Pedig nagyon kíváncsi voltam a hangjára. Ha modern darabban szólót énekel, az nem mindennapi zenei kultúráról árulkodik.

Én legfeljebb operaáriákat dudorásztam, mit dudorásztam - ordibáltam! A szomszéd éjjel kettőkor már verte a falat.

Persze, ez magányos éveimben történt.

Biztosítottam arról, hogy az ő korában semmi sem reménytelen, ha nekem, aki legalább tizenöt-húsz évvel idősebb vagyok, sikerült.

- Magának könnyű, férfi! Szerencsére engem sem a szereposztó díványra hívnak. De a végén mindig kiderül valami. Például az, hogy nincs is lakása.

- És?

- És bizony! Egy üdülőhelyre hívott meg, de kiderült, jobb híján itt bérelt egy kis házat. Szerintem a női tartották el, mert a nyugdíjából nem telt volna ilyesmire.

- Üdülőbe hívta? Persze, biztosan nyáron.

- Őszre valóban kiderült. Be akart hozzám jelentkezni, állandóra!

- Ez kedves tőle. És nem fogott gyanút?

- Nagyon érdeklődött a pályám iránt. Tulajdonképpen magántanítványként iratkozott be hozzám. Klassz pasi volt. Belezügtam!

Talán sóhajtott vagy csak nagy levegőt vett.

- Közben rejtélyes telefonjai voltak. Néha kinyomta a hívást. Olykor a fülem hallatára le is folytatta a beszélgetést. Már nem is zavartatta magát a harmadik évben.

Elképzeltem, hogy egy forróvérű énekesnő...

Aztán gyorsan visszazökkentem a valóságba, a tanárnőmhöz. Igaz, néha a tanítványának néz, úgy beszél a szaktárgyáról, mintha a matematika illatos virág lenne.

Na, a szirmaihoz sem férnék hozzá, ha csak a matematikáról lenne szó!

Én meg a történelemmel, az irodalommal nyúzzom. Megadóan tűri.

Húsz-harminc évvel ezelőtt még feltűzelt volna. Elképzeltem az énekesnő latin temperamentumát. Bár nekem inkább fáradtnak és lemondónak tűnt.

Barátságban váltunk el. El is mosolyodott a búcsúzásakor.

Megjegyeztem a nevét Láng Anna Eleonóra.

Rögtön a Trubadúr Leonórája és a Boccanegra Améliája jutott eszembe!

Amikor itthon rákerestem az interneten Asucena vagy még inkább Ulrika szölt hozzám a mp3 változatban. Hogy ez a törekeny asszony! Ilyen drámai és mély hanggal? Beszédhangja valóban kellemes, nem sipákol és nem affektál mint a szopránok!

Igaz szégyelltem volna előtte énekelni. Vagy mégis? Mint tanítvány?

Ha egyetlen áriát elénekelhetnék elejétől a végéig. Bánom is én, ha nem Cavaradossi! Legyen Valentin imája. Vagy inkább a Dal az Esthajnal-csillaghoz...

Inkább az utóbbi, hiszen számomra minden este felkel és éjjel világít - matematika tanárnőm szeméből.

Hogy egy asszony hogy meg tud változni, amikor tanárból szerelmes asszonnyá vedlik!

Meg tudom érteni az énekesnőt. Csak azt nem tudtam, hogy ma is léteznek „hozományvadászok”.

Jól kifogta, ráadásul kiderült, hogy a pasiját az asszony a pia miatt dobta ki, de váltig fogadkozik!

- Képzeld, a volt feleségével látták karonfogva! - szólalt meg a kapuban, minden átmenet nélkül. A folytatást a motorzúgástól már nem hallottam.

*

Ötvös László

SZERELMES SZONETT

Szeretettel Feleségemnek

Szép, fehér szegfű-szirom ruhába
Öltözködött az emberi beszéd:
Lesznek ketten egyetlen, szép testté,
Amint hirdeti a kijelentés.
Férfi és nő két lény, s egyesülés
Által lesz a harmadik létezés.
Szép, fehér szegfű-szirom ruhába
Öltözködött az emberi beszéd.
Hála, hála száll fel a magasba,
Isten arca lett a hasonmása.
Az Úr érzi a jó illatot, s jön
A különféle sok, jó áldása,
Hogy szép virágos kerteté változzon
Az emberi élet és országa...

Hortobágy, 2003. január 23.

KIÁLLÍTÁS A KÖLCSEYBEN

Feleségemnek, szívvel emlékező szeretettel

Magyar táj,
magyar faj,
magyar szellem...

Magyar fotó
gyönyörködteti
egész lelkem...

Virágos nap,
ünnepelünk
együtt meghitten...

Debrecen, 2009. 02. 12.

Halász Imre

ELSŐ HÓ

A 48-as busz utasaként

Csepelt elkapta derékban a tél
és megszállta az Imre téri fákat.
Úgy szakadt le, mintha mennyezet
dőlt volna ránk, mit földrengés rángat.
Nem látszott ki már hó alól se pad,
se Szent, se a feketerigók,
csak a csipkévét vert víz az ágakon,
s fölöttük kötéllel dagadva a drót.

És ekkor elkezdett csepegni a hó,
különös volt hallani a csendet
meg-megtörő finom csobogást,
ahogy a műszőrmék tüskéin reszket
egy-egy harmatgyöngy, gurul és fehér,
míg nem melegágyi istállómeleg
fülledtség után állunk a tócsában,
mint akiket csak május végi zápor,
egy kis zuhó egybekergetett.

1987

CSÖRIVEL BORSZÉKEN

Gyógy-kutak, kavannák,
dobhátak, hegyhátak.
Égről lelógatva
székelyek kaszálnak.

Születik a széna,
csinálják a vének,
lent bekecsnek való
berbics legelészget.

Csereg egy patak es,
virgonc kús vizecske.
A múlt túl közel még,
s ha van jövő: messze!

Kisslaki László

Mühlstein Jakab csele

Szerettem ücsörögni Szemrával a Duna parton. Nézegettük az érkező gályákat; a tutajok, uszályok, s a csónakok tucatjait, meg a gyorsnaszádot, ami nagy néha sietős futárt hozott a budai tanácshoz. Gyakran a vár környéki dombokat is bejártuk, ahol egyre több szőlőskertben termett a vörösbornak való, amit a délről jövők hoztak magukkal, de a Disznórétnél tovább nem mentünk.

Jusztusz bácsi nem féltett, mert már jó pár éve, hogy újra keresztény zászló lengett a várfokon. Na meg ideje sem volt rám, mert mint a nagyszombati jezsuita egyetem végzett jogtudósa, napközben a magisztrátusban intézte Buda dolgát. Biztos fontos személy lehetett a nagybátyám, mert mikor a keresztény sereg bevette a várat, Károly herceg rögtön körbefogatta a házát a saját testőreivel, nehogy a zsákmányra éhes zsoldosok kárt tegyenek benne. Erre a Szentszék kérte meg titokban, mert e kedves hívük, jelentős érdemeket szerzett a kereszténység védelmében.

Abban az időben, mikor engem magához vett Budára, még a török volt az úr, és a bácsi Abdurrahman pasának rendezte a magánirattárát. A pasa annyira megbecsülte a keresztény jogászát, hogy mikor a defterdárja adót szedni ment Jusztuszhoz, a molesztálásért a turbános nagyúr húszat veretett a túlbuzgó hivatalnok talpára.

Egyébként, Jusztusz bácsi azért fogadott annak idején örökbe, mert Kücsük Mehmed pasa, egy borús délután tévedésből karóba húzatta apámat. Aztán mikor kiderült, hogy mégsem ő volt Lipót spionja hanem Yazid, a harmadik étékfogó, Mehmed már hiába restelkedett. Inkább hajóra rakatta anyámat, s a szolgálát is velem együtt. De biztos nagy vihar lehetett útközben a Dunán, mert Budára már csak egyedül érkeztem. Jusztusz bácsi nyalábolt le a hajóról, mert csecsemő létemre csak nehezen tudtam volna lebalagolni a billegő pallón.

Ahogy az elején mondtam, kedveltem Szemrát, csak azt nem, hogy állandóan emelgetett. Na meg, a legnagyobb szórakozása az volt, hogy mikor mondjuk lefelé bámultam a kikötőre, ahol éppen a hajósok verekedtek a rakodókkal, vagy mikor azt néztem, milyen élvezettel szürcsöli a vizet egy lógófülű öszvér a kútnál, hirtelen Szemra ledöntött, s kezemnél fogva sebesen forgatni kezdett, hogy a lábaim majd vízszintesen kaszálták a levegőt. Aztán mikor letett, csak kacagott, hogy úgy tántorgok, mint a kereszténnyé lett, részeges Abdullah, mikor kidobják a Vörös Sünből. Pedig ilyen porgetés után még egy ló is rogyadozna. De elnéztem neki, hisz csak lány!

A múlt vasárnap, mint a villámcsapás, észrevettem, hogy izgató halom hegyesedik az inge alatt. Édes melegség járt át, és nem értettem miért bizsereg még a fejbőröm is, pedig már láttam anyja, Sára néni emlőit is ringani a teknő fölött. Persze csak ha tésztát dagasztott Jusztusz bácsi-

nak. De akkor csak az hozott lázba, amikor kisült a finomság.

Szemra anyja egyébként Murád bölükbasi felesége volt, de miután a bátor harcos elesett Budavár védelmében az agg Abdurrahman pasa mellett, Jusztusz bácsi magához vette főzni az özvegyet. Anyjával együtt Szemrát is megkereszteltette, de ők aztán is csak úgy imádkoztak, ahogy lelkük diktálta. Szerintem az Úrnak mindegy, hogy állnak, ülnek vagy hajlonganak-e imádság közben, hogyha tisztaszívvel szólnak hozzá. A szertartás az angyalok nyelvén, meg a szép zene, ének azért kell, hogy a hívőknek ne csak a lelke, hanem a szeme is elteljen az áhítattal.

Még volt egy barátom Szemrán kívül, a Mühlstein Jakab. A lutheránus, magányos legény szőlőkben kapált kispénzért, meg Pilonnak, a cérnahangú, de bivalyerős kalmárnak pakolt árut hébe-hóba. Felesége, a mélyhitű Theodóra, halk szavú félénk ibolya volt, s nem is tudta, hogy mikor urával finom sétát tesz a kertek mentén, az összes férfi a legutolsó rabszolgától az agg rendfőnökhöz megvadul. Egyszer éppen Szemrával kóstoltuk a tőkéik között, hogy érik-e már a vermutnak való, mikor Jakabot láttuk hadonászva rohanni a sétáló kalmárpár elé. Nem hallottuk, mit ordibál, csak azt láttuk, hogy Pilon elszalad, míg a legény karon ragadja az asszonyt, s a közeli csőszkunyhó felé húzza.

Másnapra már el is felejtettem ezt az apróságot, de meglepődtem, mikor Jusztusz bácsi Sára néninek meséli, hogy Mühlstein Jakab bilincsben ül a börtönben,

mert meggyalázta Pilon feleségét. De csak aztán, miután ráijesztett a férjre, hogy az elszaladt. Na, meg – Sára asszony füléhez hajolva súgott még valamit, miközben nagyon mosolygott. A szakácsnő erre összecsapta a kezét, s felkiáltott. Nahát! Hogy, még érintetlen volt az asszony! – s ő is derűsen ingatta a fejét. De én azt nem hiszem, mert magam is láttam, hogy Pilon igenis érintette a feleségét, hisz akkor is karonfogva mentek.

Aztán ahogy múlt az idő, egyre jobban tisztelték Theodóra asszonyt, mint a krisztusi megbocsájtás igazi példáját. Csodálták, hogy az ellene nagyvétkes Jakabot gyakran látogatta börtönében, s imádságra buzdította bűnei bocsánatáért.

Én már rég feledtem, mert tanulni kellett, hogy felvegyenek a pozsonyi iskolába. Jusztusz bácsi szigorú volt. Csak éjjel voltam boldog, mikor Szemra simogatott az új, mézédés álmaimban. Nappal ritkán találkoztunk, mert anyja egész nap asszonynak tanította, mintha az nem magától jönne...

A rengeteg lecke közben észre sem vettem, hogy már szüretre mossák a kádat a határban, mikor, mint a villám, becsapott a hír, hogy Jakab megszökött a börtönéből, s vele együtt Theodóra is eltűnt. Az őrség hiába vágatott rögvést négyfelé, de csak sötétben tértek meg szégyenkezve.

Titusz bácsi sosem hozta szóba a szökést, csak néha elmosolyodott, ha bor mellett elmélkedett a tornácon.

Csak évekre rá tudtam meg, hogy Jakab azt ordította az andalgó házaspárnak, hogy mindjárt itt vannak a kurucok, s

megölik a kereskedőket. Erre ijedtében Pilon elszaladt, s Theodórárt megkérdezte, hogy szeretné-e csak az ő kedvét tenni, vagy inkább vár, míg húsz martalóc megy rajta végig? De biztos, Jakab olyan gyengéd volt, hogy később az asszony beleszeretett, és vele szökött. Persze az ékszereit is motyóba csavarta a derekára, hozományként a kedves legénynek.

Én már Pozsonyból írtam Szemrának, hisz szerettük egymást, hogyha nem várhat meg, mert az anyja férjhez kényszeríti, sose búsuljon, mert visszajövök, s majd megismétlem Mühlstein Jakab cselét.

Az ordas és a tábori lelkész

– A rossebit, hallgassatok már! – ordította türelmét veszve a főtőportyán a fegyelmezetlen csordának. Nyomaték kedvéért nagyot húzott egy birkalábbal a mellé ácsorgó nádi farkas fejére. Végre csend lett. Még a kárvallott is csak magában káromkodott, hiszen meg se szólalt a gyűlés alatt. A szónoki tuskó mellé is csak véletlenül került, ahonnan már jó ideje szitkozódott a vezérük.

– Földönfutók leszünk! – harsogta tovább a főnök. – A parasztok ellopják a mocsarainkat, felégetik a nádist, csak, hogy több földjük legyen. Eltűnik majd a berek, s vele fogynak majd a vízi szárnyasok, sőt még a csúszó mászó népség is elvándorol. Még azok az enniivalóan kedves gombfarkú nyulak is új hazát fognak keresni! Most mi a fenét csináljunk? – Szedjük a sátorfánkat, vagy kivárjuk itt, míg lelőnek vagy agyonvernek? – de ez már csak olyan szónoki kérdés volt.

A farkas újra fájdalmas tutulásba kezdett, mert már unták a górért, aki megoldás helyett csak szitkozódott, s pláne majd megszakadt a szívük, mikor a főnök a kövér nyuszikat emlegette.

Lassan korgó gyomorral kezdtek hazaszállingózni. A farkasordító hidegben, még az elbitangolt kutya vonítása is belefagyott a mocsárra ült szürkéségbe. A víz deltája is beleveszett a vad semmibe, ahol a folyó erekre oszolva, medret veszve csavargott valahol a felszín alatt. De a téli tájat megszokta a farkas; – azért ugyan minek is üvölténe? – hiszen ősidők óta így rendeltetett.

A fáradt vezér szomorúan poroszkált hazafelé. Mindig ezen a csapáson szokott járni, ha nem éppen görbe utakon kujtorogott, valami fiatal szép karmú csikasz után. A gyűlésen hagyott gondokat már szétszórta a szél, s most semerre sem nézve, üres fejjel bandukolt az orra után.

Akkor csattant a halál! Egy csapda csontig vágta a vasagyarát a bokájába. Tudta, hogy bevégeztetett! Bölcs volt. Hiába is rágná át a lábát a vasfogak fölött, akkor sem élne sokáig. Társai még időt sem hagynának neki, hogy békében éhen haljon, már előtte felzabálnák.

Ezért rövid töprengés után teli tüdővel vonítani kezdett. Így legalább hamarabb iderohannak a faluból és agyonverik. Legalább nem tart soká; – és a megváltó bunkóútás, mégis csak gyorsabb halál. Végre már látta a közeledő két bekecses embert, meg egy nagycsizmás kucsmás lurkót, ahogy iparkodott a férfiakkal lépést

tartani a hóban. Mikorra odaértek, akkor már nem tutult, csak könnyes szemmel a kisemberre nézett, s hátracsapott füllel várta, míg lecsap a kegyes husáng.

A kis Bitó Bence büszkén bandukolt a vásárnapi misére, hiszen nagy esemény történt! Ma adták rá először az új farkasbőr kacagányt, ami majd apáról fiúra száll.

– Na persze csak akkor, ha kíméli, és nem hagyja, hogy ebben szaggassák meg a vaddisznók. Talán még az unokája is panyókára vetve fogja viselni, amikor az oltár előtt áll az arájával. – Addigra talán már szaga sem lesz a toportyánbőrnek. Igaz most még bő kicsit, de mit számít, majd belenő.

Az ünneplőt már virradatkor magára öltötte. Öltözködés közben csak a kandúr nézte egy darabig, de aztán felborzolt szőrrel inkább kiment az udvarra. Mivel a néhai egy számmal nagyobb volt nála, a farkas mellső lábait a nyakánál összekötötte, és a két hátsót körülbelül a térdénél fonta imába, különben elgáncsolhatta volna saját lábát, ha belegabalyodik. Még az sem volt feltűnő, hogy a nádi vezér jobbhátsó lába csapdatörten fityegett a hátbundáról.

Bence azért egy kicsit elszomorodott, mert Belkó atya azt mondta, hogy a bundát nem viselheti a papiskolában. Azt ő igenis nagyon jól tudja, hogy szót kell fogadnia az atyának, mert ő lelenc. S azt is őneki köszönheti, hogy Bitó asztalos örökbe fogadta, és a szeminárium előtt kitanulja nála Szent József szakmáját is. De most

örömeiben nem foglalkozott ilyen mellékes dolgokkal.

Az öreg csikaszról legombolt viselőt a harangozó két libáért igazította a gyerekre.

– Meg is látszott, hogy művészkezek szabták! Bence csak azt nem értette, hogy templomba menet mért ugatják meg a kutya olyan veszettül, – pedig ismerték – és a legelőn mért szaladnak szét vad bégetéssel a birkák, mikor háta mögül fúj a szél?

A templomban megcsodálták a kis Bitó gyerek kacagányát. Egyébként a farkas bűz nem zavarta a misét, mert a főmnistráns már időben megpúpoztta a tömjénfüstölőt. Fenn a kórusban, ahol égtiszta szopránja dicsérte az Urat, könnyes szemmel hallgatták a reszketeg mánik.

– Jó papjuk lesz ez a gyerek, ha felnőtt – bólogattak egymásnak. Nemhiába találta a harangozó annak idején a csecsemőt; – és éppen Szent Ferenc lábánál, mikor bement a templomba meghúzni a miseboros demizsont. A baba rábámult a bekurjantott Belkó atyára, s csak akkor kezdett bögni, mikor megérezte az arcán a cirógató ujjak szivarszagát. Erre a pap rögvest átvitte Leipziger Sárához, mert gondolta, hogy a saját kis újszülött Dávidkája mellett, ennek a lelencnek is bőven csurranhat a tej, a jólmegtermett anya áldott csárdájában. -- Hogy Sára zsidó? Na és? Szűzmáira is az volt – sőt, a tizenkét apostol is – mondta Belkó atya a néhány vakszívú templompribéknek. – Egy az Isten, s Ő nem tesz különbséget. Csak az emberek, akik elfelejtik, hogy ilyenkor az ördög röhög a markába.

Vagy húsz évvel később a kis Bence, már, mint tábori lelkész szentelte be a hősi halottakat, mielőtt rátolták volna a földet a tömegsírra. – Oda már nem illik a harangozó szabta farkasbunda – gondolta, s elmosolyodott és kúszott tovább az utolsó kenettel a szögesdrótok felé. Éppen Szentkarácsony napja volt, de csillagszóró helyett most sztálingyertya adta a világot; s az orgonazene helyett megveszett katyúsák ugattak. Atyának most ez eszébe se jutott. Mikor az akadályokig ért, felemelkedett, hogy levegye a fennakadt bajtársát. Akkor érte a haslövés. Tudta, hamarosan meghal, de órákkal később is élt még az elcsendesült harcmezőn. Mellette a repesz roncsolta ló is megdőglött már. Hát a szegény paci meg miért lett hősi halott? – Istenért, Hazáért Királyért? – De Bencét ez már nem érdekelt.

Mikor újra magához tért, látta maga előtt a fehér, téli köpenyes kozák katonát, ahogy részvéttel ráemeli a puskáját. Egy villanásnyira felötlött előtte a gyerekkori kép, mikor a csapdába esett nádi farkas még utoljára ránézett. Talán most az ő szeme is ilyen?

Bence a lövést már nem hallotta, ahogy a dörrenés végiggurul a halott hőmezőn.

*

Barcs János

HÍNÁR ALATT

Vallat a táj. Csillog a fény
az új város szélén.
Törköly-illat keveredik
fölvéggel, alvéggel.
Levedlettek a diófák;
hét kánya egy ágon,
táncikáló fűzfabokrok
futnak a határon.
Felhők között vércse kering;
akác nyög a szélben,
egy kiskutya megugatja,
s akár a mesében:
hínár alatt halak tánca
játszik tört napfényben.
Vallat a táj. Csillog a fény
az új város szélén:
Rigóc alatt őzek futnak
egymás után, szelíden. –
S a kisbóki nádas között
szárcsák úsznak a vízen.

Barcs, 1987

FAGYÖNGYÖK

Kutya ugat, szél muzsikál,
összébb húzódik a világ. –
Öreg kanász káromkodik;
a kútágas égnek áll:
pihentet egy vadlibát.
Zümmög az erdő, havazik:
s fagyöngyön csillog jégvirág.

Farkas András

RÁLÉPVE ISTEN ARCÁRA

Rálépve Isten arcára nem rendült meg a világ.
Sima, enyhe tereppel kellett megküzdeni.
A horizonton, amit beláttam, élet nem volt látható.
Mégis az arc élt. Egy fejrész végzetes lett volna.

A tárgyak, amelyek rajta voltak, szerteszóródnak
ekkor minden irányban, és szatellitként keringenek
a fej körül. Hogy jutunk vissza az arcra ilyenkor?
Jobb volt a talajon haladás. Bár így meglepetés nem ért.

Minden úgy volt, ahogy a Biblia alapján elképzeltük.
Bucka, bucka hátán. Sűrű ránc és barázda. De miért?
Apollónon vagy az egyiptomi fáraó II. Ramszeszen
nem volt ránc. Tehát biztos az öreg Isten arca ez.

És elértük az ajkat. Hatalmas hegy tornyosult felettünk.
No, hát itt jön ki az isteni kinyilatkoztatás, tudatosult
egyidejűleg mindegyikünkben a tagadhatatlan tény.
"Ember küzdj és bízva bízzál", Madách szerint.

"Mert az élet célja a küzdés maga". Ez aztán cél.
Azért lélegezünk, hogy lélegezzünk, és nem
a megfulladás miatt. Szívdobbanásaink nem
a vér keringetéseért vannak, hanem a dobogásért.

És ezért a felismerésért kellett megküzdenünk
a buckákkal és domborulatokkal. A szakáll
mindent előntő tincseivel. A tetvekkkel és serkéekkel.
Az Istennél a higiénia a kor színvonalán állt.

Hitünk szerint az Isten antropomorf. Emberszerű.
Gyenge dolog, Sivának legalább nyolc karja volt,
Zeusznak villáma, a polinéziai Ta'aroa magából
alakult ki. Mit tett a Jóisten, tapasztott sárból embert.

Ez sem semmi. De Lów rabbi utána csinálta. Hat nap alatt az egész életterünket, káoszból pusztuló világot teremtett. Másik Isten ezzel elbíbelődik hónapokig, de lehet, egy varázsütésre kész az egész hóbelebanc.

Mások, mint Visnu belehevernek a készbe. És a világ tulajdonképpen az ő teste. Az egyik japán mítosz szerint In és Jo, a férfi és női princípium együtt feküdt a kaotikus tojásban, amely kettévált, így keletkezett az ég és a föld.

És pont ez a szőrös Isten teremtette a mi világunk. Mibe került volna Évát is teremteni? Így misztikusabb. A transzcendencia az fontos az ilyen teremtésnél. Lényeg az, ne fogd fel az egészet, hanem higgy benne.

Vízben örökre bólogató játékmadár légy, önálló akarat nélkül. Nem ítélni jöttem, vagy igazságot keresni. Akkor a kopernikuszi fordulatot vizsgálánám. Vagy Galileit, és az összes máglyatötléléket. Bár a tudomány miatt

kevesen haltak. A Boszorkányszigeten 16 asszonyt ítélték máglyahalálra. Ott vannak az isten arcán a hegek. Néha kenegeti balzsamolajjal. Hátha az elszúrt világ miatt is megbocsátanak neki. Püffedt arc, nem fogy le

a felelősségtől. A stressz nulla. A világon gyúlik a hulla. Ó, Istenem, hadd egyesüljünk lelkeinkben. Én leszek a józanész, te pedig nyugodtan henyélsz, a dolgok folynak maguktól. Az igazság ráér, ha rikoltanak a kürtök.

*

Sebestény-Jáger Orsolya

30 ÉV

És van olyan álom, mely nem válhat valóra,
mi mégis mosolygunk, mert egymásban azt látjuk,
mint lepergő perceit sejtí homokóra:
kik voltunk valaha. Kik voltunk valaha.

És nem kérdi senki: honnan is jöttél,
mert Te vagy a fontos, Lényed – akit hoztál,
s a gesztenyefák alatt emlékek suhannak:
Harminc éve már, hogy útra kelt az osztály.

Hova kellene mégis visszatérnünk?
Mely nyomon menjünk, mint ki mezítláb is szalad?
s mit tegyünk, hogy ne szaggasson szét:
Harminc év szállt el – füst a lámpabúra alatt.

Összefonódott és szerteszállt az élet,
mint régi nyomokon ottfeledett faág,
talán mégis messzi folyók vagyunk,
kik hordalékainkban visszük egymást tovább.

Hát ülünk le és ne vessünk, mint régen.
Töltsünk a borból, nyomában a derű
múló napjaink ragyogását adja,
mely akár az élet, édes és keserű.

Lelkes Miklós

Vadrózsabokor

Csipkerózsika most még
álmodja piros álmát,
álmodja piros őszét,
mely majd a télbe lát át.

Akkor jön majd királyfi,
ha hó zeng, s tél fehéren
elhozza fényét, csókját,
s így lesz a piros ébren?

Ki tudja? Évszakoknak
hídján bár végimentem,
piros valóság-álom
megmaradt a szívemben.

Piros valóság-álom,
a piros zászlók álma,
a piros zászlók színe, -
Petőfi Szabadsága.

Ez az egyetlen álom,
ez az egyetlen ének,
mely egyszer sok-sok álmot,
sok éneket felébreszt.

Ó, sejtem, meg nem érem,
ámde hangjai élnek,
és piros színe int majd
Időnek, Messzeségnek.

Lehet bármilyen évszak,
ha újra itt: Tavasz lesz, -
ünnepe Alkotásnak,
Szépségnek, Szeretetnek.

A rózsabokron álom.
Piros szín: szívek vére

vár egy lehangolt tájon
felzengő ébredésre.

Lehet bármilyen évszak,
ha újra itt: Tavasz lesz,
ünnepe Alkotásnak,
Szépségnek, Szeretetnek,

s piros lobogós verset
mond az Idő a tájnak,
eljött piros valónak,
gyönyörű Szabadságnak.

A rózsabokron álom.
Egy piros évszak álma
vigyáz az Eljövőre:

a Szépség Csillagára.

(2018)

Réti szegfű

A réti szegfű
színe, kis lepke,
utánam szállt és
szívem kereste.

Elmosolyodtam:
- Soha sem hittem
békét esdeklő
lágý rózsaszínben!

Küzdelem hozhat, -
ha pipacs lángja
szívét kitarja,
szívét kiáltja.

Petőfi tudta,
nagy Költők tudták,
keresték Csillag
vérből jött útját.

Ady? Ő bátran.
Tóth Árpád félt, de
időnként gondolt
Új istenére?

Lehet, hogy gondolt.
Lehet az is: nem, -
beteg volt, megbújt
istentelenben.

Őt hagyjuk, bár most
illik e tájra,
hol réti szegfű
pillangó álma

lebeg, már langyos
ősz szeretetben,
látzat-imákban
el-elveszetten,

míg fent a kékség
hallgat és hallgat,
s nem vall be semmit
a pillanatnak.

Elmosolyodtam:
- Soha sem hittem
hitnek, ha látszott:
elhihetetlen,

de sokan hisznek,
semmit sem látnak, -
s imádják kékjét
a hallgatásnak.

Szállt réti szegfű
szelíd szín-álma,
s volt, ki, ha gondolt,
csak önmagára,

s hitte, hihette,

e Földön, itt, lenn,
cinkosa, régen,
fentről, hitt Isten.

Elmosolyodtam:
- Cinkosa, régen,
egyfajta "isten"
csaló mesében,

de az, hogy Isten,
nem más: nevetség, -
annak, kit küldtek
gondolat-esték.

Nem más: nevetség, -
de, jaj, hazákat
kínna, könnyeknek
könnyedén átad!

Szél jött, a szegfű
füvekkel lengett,
s láttatott távol
vérvörös csendet,

vérvörös csendet,
kigyúlt világot,
melyből emberség
szívért kiáltott,

szívekért, küzdőn,
tudásban, hitben:
csak a Szabadság,

csak Ő az Isten!

(2018)

Németh Erzsébet

Pentamer

Fáraóidő
lomha árnyéka mögött
ásításmagány

Megálmodott csönd
a teremtés lelkében
újjászülethetsz

Magadba billent
tehetetlenségeid
rácsozott árnya

Kik lesznek majdan
akaratcsuszamlásod
áldozatai?

Imakulcs-kezed
nyitja az ajtót melyen
belépni akarsz?

Aprók I.

Vers csak egy van: az Élet,
amit írsz: annak szívütése.

*

Kristálygömbre hajolva
tapintom a múltat,
míg sejtjeimen át
üzen a jövő..

*

Két kopott cipő:
egy pár,

mégsem egyforma -
milyen szájalmasak vagyunk.

*

Nem tudom túlélni magam
ügyse. Mindegy hát: mikor...
Katedrálisok omolnak,
szívemben nincs üzenet.

*

Minden magán hordozza jellegét,
állat, növény: fű, fa, virág,
csak az ember mesterséges masszába
gyúrva, mert így akarja
az uraló világ.

*

Koromlik már az est,
árnyak mártóznak benne,
a fákról utolsó levelek hullnak,
búcsúsorai az ősznek,
milyen idegenek,
milyen ismerősek.

*

Világfa-ágakról töredező gallyak...
már nem tudunk kinyújtózni az időben,
egymásra dőlnek a napok,
csak pontokat látunk,
apró, fekete pontokat,
melyek magukba szippantják
távlatainkat.

*

Ezen az éjszakán
vacogva virrasztok,
félelem,
hát mérem
a távozó időt.

Kun Tibor

Elfojtott emlékkép

Kiméri tenyerembe
A sors a megmaradt
Másodperceket

Felidézem belőle
Az elfojtott
Emlékképeket

Lassan megszeretem
Mit nekem adott az
Az elnyújtott remegés

És még az utolsó
Lépés előtt

Magamba zárom
Az életnek
Kegyelmét

Lassú lebegés

Az életnek felénél
Túl, már
Levetkőznek
Előtted a
Verssorok, és
A lassú lebegés
Legvégén
Már le merem
Írni Neked
Engem hiába
Szeretnél

Mert voltam
Mellőled
Elgereblyézett
Falevél, voltam
Könyvedből
Kitépett oldal
Most visszafojtott
Lélegzettel figyeljük
Ahogy a lassú
Lebegés bennem
Már a legvégéhez ér

Összezavart gondolat

Megvénült
Arcomról már
Nem csak a
Könny csorog

Ezért a faladra
Karcolok
Egy összezavart
Gondolatot

Bennem most
Lassulni kezd
A megmaradt
Jelen idő

És mi egymásban
Félünk, mint
Az eltitkolt
Múlt idő

*

Németh Dezső

TÚZIMÁDÓK

A tűzimádást Nimródtól eredezteti a Kincsesbarlang című szír legendárium: „Nimród, a vitéz király napjaiban tűz tűnt fel, mely a földből szállott föl; Nimród meglátta és leborult előtte. Papokat állított mellé, hogy ottan szolgáljanak, s tömjént vessenek rá.”¹

A tűzimádat összefüggésbe hozható napimádatokkal. Az áldásos naptűzet az istenek sugározzák az égből a földre.

Több archaikus forrás szerint Bábel-tornyát Nimród király építtette. A Bábel-torony hatalmas kőalapzaton emelkedett az ég felé. Hérodotosz nyolc egymás fölé épített egyre kisebb toronyról ír. Felhőkbe törő magasan, a legfelső toronyszobában szentély volt, amelynek aranyozott tégláinak zománca mélykék színben ragyogott. Hérodotosz elmondása szerint a legfelső toronyszobában helyezték el a Nap aranyos ágát és asztalát. Erről azt beszélték, hogy a Nap éjszaka ott szokott hálni, de ezt ő nem hitte el.

Néprajzi hagyományainkban is jelen van a magyar tűzimádat ősi jelensége. Máig dívik nálunk Szent Iván éjjelén a tűzugrás szokása. Galga menti palóc² vidéken az újdonsült menyecskék tüzet ugrottak kontyolásuk után, de magyar szokás a leánykérés aktusát háztűznézőnek nevezni. Szent Iván napja körül a palócok néhol egy hétig is kijártak tüzet

ugrani, miközben a következő kis versikét énekelték:

„Tüzet, tüzet ugrosok,
Senkit se látok,
Kakasisten jó napot.”³

Csudaságnak mondható az a palóc lakodalmi tűzugrás, amikor a falu közepén gyújtottak lobogó tüzet, aztán köröskörül táncolták vidáman dalolva. A mulatozás pirkadatig is tarthatott: talán „hajnaltánc” volt a neve az ilyen vigadalomnak. Szkíta-palóc eredetű néphit a kincstűz. A földbe rejtett pénz (kincs) leginkább tavasszal, a húsvét előtti héten (nagyhéten) és késő ősszel, adventkor lobog; lángja aranyló színű és két méter magasra is fölcsap. Egy év múlva meghal, aki a pénz helyét megnézi, de a megtaláló is meghal, aki rossz szándékkal elrejtett kincset talál.⁴

Hérodotosz szerint a szkíták úgy hitték, hogy a szent aranykincsek mellett a szabad ég alatt elalvó ember egy éven belül elkerülhetetlenül meghal.⁵

Tűzimádóknak tartották a magyarokat a X. századi arab geográfusok is; a tapló⁶ (topló, topluk) szavunk ősmagyar jelentése: égő, gyújtó. A Czuczor-Fogarasi szótárban a "tap" gyök tüzet fogni, égésjelentésű, akár a szanszkritban vagy a perzsában. Közép-ázsiai szkíta népeknél széles körben elterjedt az ősi tűzkultusz.

Hérodotosz írja, hogy a szkítáknál Tabiti a tűz istennője, akit valószínűleg minden családi tűzhelynél imádtak; érmé-iken tűzoltárokat láthatunk, ez minden bizonnyal ősi hitünkre utal. Tibetben a tűz istennőjét Tablának nevezték, a szkíták tűzistennője pedig Tabiti, mindkét esetben a "tab" szógyök hasonlít a tapló szavunk "tap" szógyökéhez. Ne feledjük, hogy régen a száraz tapló a tűzgyújtás fontos anyaga volt.

Ősi nap- és tűzszertartás emléke a „hajnaltűz”, mint ahogy a tűzugrás rítusa is, amely az ókori Közel-Keleten és Egyiptomban volt szokás.

„Mindenütt hajnal felé, amikor már pirkadt, gyújtották a tüzet.”⁷

¹A törzsek származásáról. Bp. 1985. 40. o. Bíró Lajos: *A magyar régmúlt titkai*; Előadás: *Magyar Ház*, Bp. 1999. *Magyar régmúlt titkai*, első rész: *Ős-népek*.

²Magyar Adorján: *Az ősműveltség*. Bp. 1995. 835. o. Magyar Adorján Baráti Kör.

"Mi más tehát ezen Pales istenség, mint a palócok, azaz pelazgok, Pál, Bál-ata vagy Balisa (Balázs, Blasius) tűz- és napistensége, akit Palesztinában Bál, Bél néven neveztek." (megj. Pales - római isten - a legelők védnöke)

³Manga János: *Palócföld*. Bp., 1979. 242.o.

⁴Manga: I. m. 1979., 142.o.

⁵Mitológiai Enciklopédia, Budapest 1988., II. k., 571.o.

⁶Wiki szótár: <https://wikiszotar.hu/ertelmezo-szotar/Tapl%C3%B3>

Eredet [tapló < ómagyar: tapló < ősmagyar: topló, topluk (tapló, "égő, gyújtó") < szláv: topity (gyújt) < szanszkrit: tap (ég)]

Németh Erzsébet

Szóljatok!

Nem leltározom
tévedéseim
ahogy a
korbácsütéseket se
vagy
lángolásaim
A fájdalmak
lecsorognak
az idő ereszen
kiszorít a térből
létezésem:
mind kisebb körben
engedélyez mozgást
vágytalanná válik
bennem a remény - - -

Szóljatok sámándobok!

Áttűnés

Hiszek...
tehát vagyok.
Míg csodálkozó szemek
halk árnyalatában
hova-továbbol az emlék.

*

Ádám Orsolya Mária

GARBO

Mint a sivatagi napfelkelte,
mint a homok végtelen csendje
érzem, de nem értem csenedet.

Szerelmem nem érint meg
de értem Petrarcát, s tudom, mi volt
Dantének Beatrice.

Holdam vagy, és napom
éjzú, titokzatos asszonyom

Magamat hitemmel elvarázsolom
magamnak szerelmed álmodom
magammal, és álommal maradok,
édes kínnal marcangolok
játszok Garbót, és áldozatot.

SZERELMES TÁNC

Eltáncolnám Neked a Holdat, a Napot,
felragyogtatnék szívedben
minden csillagot.

Szelíden ölelnék,
mint a csillagpettyes este
fényt csókolnék gyönyörű szemedbe.

CSILLAGOS VÁGYÁLOM

A csillagok tejfehér csendje csak,
mi fényt s látást csal álmodó,
tágra zárt szememre.
Rólad szól álmod, látomásom,
rád s húsodra vágyom.

VALLOMÁS

Illatod, mosolyod,
mint isten lehellete
csókod, mint a mézédese nyári este
jácint illata zeng rólad dalokat,
szeretlek kedves,
mind zsendülő fű az esős napokat.

ÉDESSÉG

Fény-képpé lett hangod,
s te szívemre varrod,
kit-űz(eked)ő lett, vagy
s én vadad vagyok.

Tóth Gabriella

APÁM ÚTJA

araszol benne a belefáradás
mintha bőre pórusán át szökne a jelen
mosolya árnyékot vet a kórterem falára
delet kondul a harang olyan búsan
akár ha tudná dallama semmit sem ér
tekintetünk találkozik
apám szemével int menjek ő egyedül indul
már a mindenséggel méri magát

Németh Erzsébet

TALÁN MÉG

...hazadiderghetnél
ha várna valaki
de már nem érzel hiányokat,
s azt sem ami belőle fakad...
arcod elhagytad
valahol menekülés
közben eltapostak
lehetőségeid is.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
***Németh Dezső**
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Kun Tibor

AZ ÉN TESTAMENTUMOM

Mert megírta
Megannyi
Testamentum
Hogy létezik
Mirákulum
Létezik
Feltámadás
És van még hit
Mely legyőzheti
A halált, és van
Gondolat, amivel
Felépülhet egy
Szebb világ

És én néha mégis
Elfelejttem, hogy
Az égi csodát
Minden nap
Megélhetem, mert
A legsötétebb
Éjben is láthattam
A fényt, hiszen
Még a szakadék
Mélyéről is lehet
Gyönyörű az ég
Így elhinnem
Végre nekem is
Szabad

Hogy bennem is
Létezik Isten
Hogy bennem is
Létezik hála
És a végén
Majd az ég is
Összeér a világgal

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.